

Засновано на реальних подіях: "Гвалтували КОЖНУ від 8 до 80..!" - Свідчення "подвигів" червоноармійців у Німеччині, Польщі та СРСР

## **"Гвалтували КОЖНУ від 8 до 80..!" - Свідчення "подвигів" червоноармійців у Німеччині, Польщі та СРСР**

Війська, керовані Москвою, неодноразово з кричущою жорстокістю і відчуттям безкарності використовували сексуальне насильство, як тактику ведення бойових дій. Найбільш яскравий приклад з минулого – завершальний етап німецько-радянської війни 1941–1945 років, коли радянські війська увійшли до Німеччини. Коли ж радянська та російська пропагандистські машини називають цифри до тисячі зафіксованих фактів згвалтувань радянськими солдатами німецьких і не тільки жінок, то у незалежних експертів є трішки інші цифри - сотні тисяч згвалтованих жінок. Про весь масштаб злочинів червоноармійців та чому про це важливо пам'ятати сьогодні – у цьому відео.

[00:00](#) Свідчення червоноармійця та актуальність теми [04:10](#) Щоденник Марти Гіллерс – однієї жінки в Берліні [08:10](#) Свідчення Володимира Гельфанда, радянського офіцера [09:39](#) Можливі причини масових згвалтувань [14:28](#) До чого тут "в СРСР секса нет"? [17:10](#) Масштаби [18:38](#) Історія Інгеборг Буллерт [21:19](#) Пам'ятник невідомому гвалтівнику [21:48](#) Згвалтована Польща, Естонія, Латвія.. [25:13](#) Чи скоювали такі злочини союзники? [26:40](#) Чи оминуло це радянських жінок? [27:41](#) Як виправдовувала це радянська та російська пропаганди [29:21](#) Згвалтування під час повномасштабного вторгнення росії [31:44](#) Підпишись

*«Ко мне подходит мой близкий друг, лейтенант младший Козлов, начальник радиостанции. Что ты за дурак, говорит? Я же на тебя наблюдаю. Сколько у тебя уже времени не было женщин? А тут они сами снимают штаны и ложатся. Возьми с собой пару человек.*

*С одной стороны, значит, мне стыдно, вот, и как-то... А с другой стороны, ну, все уже будут думать, что я этот... импотент. Все участвуют, а я не участвую. Вот. И я решаю идти.*

*Солдаты срываются со своих мест и начинают насиловать женщин немок. И вот мой взвод собственный, все мои солдаты бросаются и насилуют немок. Когда на спасение дети, матерей*

*пытаются спасти, тех застреливают. Их расстреливают, детей.»*

Це один з ветеранів так званої Великої вітчизняної війни – радянський російський письменник Леонід Рабичов.

Він відомий тим, що у своїй книзі «Війна все спише», зпогади офіцера-зв'язківця 31-ї армії, стверджує, що був свідком, а також, як можна зробити висновок з цього ривку, і учасником масових воєнних злочинів Червоної армії під час Другої світової війни. Зокрема, масових зґвалтувань німецьких жінок, неповнолітніх дівчат та навіть жінок похилого віку. Звісно ж, багато радянських та російських так званих експертів та істориків стверджували, що у діда, як-то кажуть, поїхав дах.

Казали, що його свідчення «не внушают доверия, основаны на противоречивых фактах, та вроде бы и было, но вроде бы и не так много, да и вроде бы не так часто».

Втім, масштаб та систематичність таких злочинів справді жахають. Коли ж радянська та російська пропагандистські машини називають цифри близько сотні, ну, в найкращих, дуже рідкісних випадках, до тисячі зафіксованих фактів зґвалтувань радянськими солдатами, німецьких і не тільки жінок, то у незалежних експертів трішки інші цифри. І вони рахуються сотнями тисяч зґвалтованих жінок.

Вітаю, товариство, ви на каналі «Засновано на реальних подіях», мене звати Михайло Стах.

Я досить довго відкладав цей випуск, бо тема доволі складна та чутлива. Протягом багатьох років ця тема була повністю табуована. Про неї мало говорили навіть у самій Німеччині.

Оскільки ця війна є величезною трагедією, дехто вважає, що критичний підхід до минулого неетичний або просто недопустимий, враховуючи героїчні жертви під час подолання нацистського режиму і загибелі близько 27 мільйонів радянських громадян, серед яких, зокрема, було, за різними оцінками, близько 10 мільйонів населення України. Інші ж вважають, що майбутнє покоління повинно знати про справжні жахи війни і заслуговувати на те, аби побачити неприкрашену картину, яку я, власне, постараюся вам сьогодні показати.

Якщо ж вас зможе образити чи засмутити ця тема, вам краще вимкнути це відео, але якщо ви готові дивитись далі, то...

***Пам'ятайте, я пропоную всього-навсього правду.***

Зґвалтування на війні – річ, яка, на жаль, супроводжує практично усі збройні конфлікти. І, на жаль, під час повномасштабного вторгнення Росії окупанти довели, що фраза «как діди воювали» має для них набагато глибший підтекст і включає також «как деди насилували», «как деди воровали» та ще набагато більше схожих словосполучень.

Сьогодні ж у цьому відео я розповім вам, наскільки масовим було це явище та як реагувала на ці злочини тогочасна радянська влада. А також розповім про історію німецької журналістки Марти Гіллер, яку вважають авторкою щоденника «Жінка в Берліні», на основі якого зняли фільм «Безіменна. Одна жінка в Берліні», який вийшов у прокат у 2008 році.

Фільм отримав схвальні відгуки за свою жорстку правдивість. Ну і, звісно, дуже багато негодувань від російської сторони. Мовляв, опять все переврали.

Для початку я розповім вам декілька слів про щоденник та історію Марти Гіллер, оскільки саме її голос, її свідчення стали одним із перших та найбільш гучних заяв про масові зґвалтування, які відбувались у Берліні.

«Жінка в Берліні» являє собою щоденник німкені, що намагається вижити під час захоплення Берліна радянськими військами у 1945 році, коли крах нацистів був вже очевидний і завершення війни було питанням часу. Хронологічні записи починаються 20 квітня за десять днів до самогубства Гітлера і описують події в теперішньому часі.

Жінка, ім'я якої не називається, залишала на папері безжальні спостереження, проникливі і місцями з таким собі гумором повішеника. Авторка описувала себе як бліду блондинку, завжди одягнену в одне і те саме зимове пальто. У щоденнику вона змальовувала яскраві картини життя своїх сусідів у бомбосховищі під їхнім багатоквартирним будинком, де було доволі багато жінок.

Коли радянські солдати увійшли до їхнього підвалу і спробували витягти звідти жінок, ті почали благати авторку щоденника використати її знання російської мови, аби поскаржитися радянському командуванню. Жінці на руїнах вулиць вдалося знайти радянського офіцера, який спустився з нею до підвалу і вичитав солдатів та вивів їх на вулицю, однак викликавши у них лише гнів та нерозуміння. Втім, коли авторка щоденника вийшла у коридор, щоб перевірити, пішли вони чи ні, її схопили солдати, що на неї чекали і жорстоко зґвалтували, ледь не задушивши.

Охоплені жахом сусіди або жителі підземелля, як вона їх називала у своєму щоденнику, у той час заховалися у підвалі, замкнувши за собою двері. У підсумку авторка щоденника приходять до думки, що їй потрібно знайти одного вовка, щоб захиститися від нових групових

згвалтувань. Багатьом з її сусідок доводилося укладати подібні угоди з переможцями поваленого Берліна, щоб захистити себе від набагато гіршої долі.

У 1954 році з'явилося перше англійське анонімне видання книжки, яке було опубліковане в Штатах і привернуло до себе велику увагу. Невдовзі книжка була видана нідерландською, італійською, данською, шведською, іспанською та японською мовами. І врешті 1959 року книжка вийшла анонімно і в Німеччині.

Але, як не дивно, не мала жодного розголосу. Ба більше, ця відверта розповідь викликала хвилю звинувачень у тому, що вона спаплюжила честь німецьких жінок. Була звинувачена у безсоромній аморальності та антикомуністичній пропаганді.

Щоб ви розуміли, жертви таких злочинів здебільшого, окрім тягара самого згвалтування, відчували ще додаткову вину за злочини нацистського режиму. Водночас радянська пропагандистська машина, яка була на той час величезною та мала колосальний ресурс, почала вибудовувати історію про радянських героїв, «победителів» нацистського режиму, замовчуючи при цьому, звісно ж, всі злочини, які були скоєні радянськими військами.

Як-то кажуть, «победителів не судять». Тож схожі тези, про які розповідала авторка щоденника, сьогодні могли б підпасти під статтю «Дискредитація російської армії», і за це можна було б отримати років 10 за ґратами. Водночас німецькі читачі, очевидно, не були готові зустрітися з незручною правдою.

Німецькі жінки боялися та соромилися говорити про реальні згвалтування. А німецькі чоловіки воліли, щоб їх не сприймали як безсильних спостерігачів, коли радянські війська абсолютно безкарно гвалтували їхніх матерів, дружин та дочок. Тож цілком зрозуміло, що після цього авторка вирішила не публікувати нові видання книжки за свого життя, а також, звісно, не розкривати своє ім'я.

Лише у 2003 році книжка була перевидана в Німеччині через два роки після смерті авторки. Нове видання привернуло до себе величезну суспільну увагу в країні та загалом на Заході. Того ж року, власне, і з'ясувалося, що її авторкою є німецька журналістка Марта Гіллерс.

До речі, це не єдиний схожий щоденник. Ще одним джерелом, яке розповідає про те, що відбувалося в цей період, є щоденник радянського офіцера Володимира Гельфанда, молодого єврея родом з України, який від 1941 року і до кінця війни вів свої записи, попри тодішню в радянській армії заборону вести щоденники. Його син Віталій знайшов щоденник, коли розбирав папери батька після його смерті.

Рукопис розповідає про відсутність порядку і дисципліни у регулярних військах, мізерні раціони, воші, рутинний антисемітизм і нескінченне злодійство. Як пише Гельфанд, солдати крали навіть чоботи своїх товаришів. Одна з найбільш показових розповідей Гельфанда стосується 25 квітня, коли він був уже в Берліні.

Це якраз паралельно з часом, коли Марта Гіллерс вела свій щоденник. У Берліні Гельфанд вперше в житті прокатався на велосипеді. Проїжджаючи вздовж берега річки Шпрее, він побачив групу жінок, які тягли кудись валізи та речі.

Коли він запитав німкеня, де вони живуть ламаною німецькою, та поцікавився, навіщо вони пішли з дому, ті з жахом розповіли про те горе, яке заподіяли їм передовики фронту у першу ніч приходу Червоної армії. Одна з них, ридаючи, розповіла, як її гвалтували всю ніч багато радянських солдатів. Серед них були старі, прищаві, і всі лізли на неї.

За її словами, їх було не менше 20. Інша жінка розповіла, що солдати згвалтували при ній її доньку. Звісно ж, потрібно наголосити, що німецькі солдати до того часу заплямували себе на радянській території жахливими злочинами, які вони вчиняли протягом майже 4 років.

Володимир Гельфанд стикався зі свідченнями цих злочинів разом з тим, як його частина просувалася з боями до Німеччини. Він також це фіксував у своєму щоденнику. Там було дуже багато описів, де знищували села аж до дітей.

Зокрема, вбивали маленьких дітей єврейської національності. Син Володимира Гельфанда Віталій розповідав, що, за словами батька, радянські люди йшли і це все бачили. Йшли вони в Німеччину з однією метою – мстити і вбивати.

Вермахт, як вважали ідеологи нацизму, був добре організованою силою арійців, які не опустяться до статевого контакту з унтерменшами, тобто недолюдьми. Але ту заборону ігнорували. Німецьке командування було настільки стурбоване поширенням венеричних хвороб у військах, що організувало на окупованих територіях мережу армійських публічних будинків.

Важко знайти прямі свідчення того, як німецькі солдати поводитися з радянськими жінками, оскільки багато жертв просто не вижили. Вбивство, за окремими думками істориків, було більш притаманне для нацистів. Тож коли Червона армія увійшла до лігва фашистського звіра, як називала тоді радянська преса Берлін, плакати заохочували лють солдатів. «Солдат, ти на німецькій землі, пробив час помсти!».

Уліт відділ 19 армії, яка наступала на Берлін вздовж узбережжя Балтійського моря, оголосив, що справжній радянський солдат настільки сповнений ненависті до ворога, що думка про статевий контакт з

німкенями буде йому огидна. Але і цього разу солдати довели, що їхні ідеологи помилялися.

Знаменитий історик Ентоні Бівер, проводячи дослідження для своєї книги «Берлін. Падіння», що вийшла у світ у 2002 році, знайшов у Російському державному архіві звіти про епідемію сексуального насильства на території Німеччини. Ці звіти у кінці 1944 року надсилали співробітники НКВС начальнику цієї структури Лаврентію Берії.

За словами Бівера, їх передавали Сталіну. Там навіть можна було побачити, за відмітками, читалися вони чи ні. Ці звіти повідомляли про масові зґвалтування у Східній Пруссії та про те, як німецькі жінки намагалися вбивати себе і своїх дітей, щоб уникнути цієї долі.

До речі, Східна Пруссія – це територія, яка за результатами Другої світової війни, власне, стала зоною окупації Радянським Союзом. Згодом на частині цієї території, включно зі столицею Кенігсбергом, було утворено Калінінградську область Росії. Тож Берія і Сталін, перебуваючи в Москві, чудово знали, що відбувається з низки докладних звітів.

В одному з таких, до прикладу, говорилося, що багато німців заявляють, що всі німкені у Східній Пруссії, які залишилися, були зґвалтовані солдатами Червоної армії. Як пише Ентоні Бівер, заклики помститися за батьківщину, зруйновану вторгненням вермахту, наводили солдатів на думку, що практично будь-яка жорстокість буде дозволена.

Наталія Гес, близька подруга вченого Андрія Сахарова, спостерігала за діями Червоної армії в 1945 році як радянський військовий кореспондент.

За її словами, російські солдати гвалтували кожну німкеню від 8 до 80. Тема масових зґвалтувань Червоної армії в Німеччині була настільки табуована та пригнічена в Союзі та Росії, що навіть у сучасні роки ветерани відмовлялися визнавати, що насправді сталося. Навіть та жменька людей, які були готові говорити відкрито, абсолютно не розкаялася.

Основним тезисом, який просували такі люди, і який ще навіть зараз підтримує російська пропаганда, є те, що німецькі жінки, радісно зустрічаючи радянських «освободителів», самі піднімали для них спідниці і лягали на ліжко. У своїх дослідженнях Ентоні Бівер зафіксував слова командира однієї з танкових рот, який навіть похвалився тим, що в Німеччині народилося 2 мільйони російських дітей. Здатність радянських офіцерів переконати себе, що більшість жертв або задоволені своєю долею, або принаймні змирилися з тим, що настала їхня черга страждати після того, що вермахт зробив у Радянському Союзі, вражає.

Один радянський майор сказав британському журналісту, що його товариші були настільки голодні до сексу, що вони часто гвалтували стареньких років 60, 70 чи навіть 80. Зазначивши, що на превеликий подив цих бабусь, якщо не на щире задоволення. Коли неодноразово згвалтовані жінки в Кенігсберзі, колишньому місті Східної Пруссії, благали гвалтівників позбавити їх страждань та вбити, червоноармійці, схоже, відчували себе ображеними, заявивши, що російські солдати жінок не стріляють, а так роблять тільки німецькі солдати.

Історикиня-феміністка Сюзан Браун-Міллер стверджувала, що такі масові згвалтування та злочини були зумовлені не лише бажанням помсти, а ще діяла низка інших причин. За її словами, сексуальна свобода була предметом жвавих дискусій у колах Комуністичної партії протягом 1920-х років. Але протягом наступного десятиліття Сталін для себе переконався, що радянське суспільство зображувало себе фактично безстатевим.

Тобто, що любов і секс не вписувалися в ідею спрямованого на деіндивідуалізацію особистості, яку просував Радянський Союз. Тож, на думку комуністичної влади, людські потяги і емоції треба було придушити. Роботи Фрейда були заборонені, нерозлучення та подружжя зрада були предметами сильного партійного несхвалення.

Було знову запроваджено кримінальні санкції за гомосексуалізм. Нова доктрина доходила навіть до повного придушення статевого виховання. У мистецтві одягнений контур жіночих грудей вважався небезпечно-еротичним.

На думку Сюзан Браун-Міллер, комуністичний режим явно хотів, щоб будь-яка форма потягу чи бажання була перетворена в любов до партії і, перш за все, до товариша Сталіна.

Як результат, більшість малоосвічених молодих червоноармійців страждали від статевої неосвіченості та абсолютного нерозуміння фізичних стосунків із жінкою. Отже, спроби радянської держави втілити на практиці гасло для свого народу «у Радянському Союзі сексу немає» у поєднанні з величезним впливом радянської пропаганди, яка була спрямована на помсту та знищення німецького населення та бойовничими поривами людей, позначених страхом та стражданнями, у сукупності вилилися в настільки масштабні згвалтування, які до того ж нерідко супроводжувалися і іншими формами насильства та приниження.

Письменник Василь Гросман, військовий кореспондент, незабаром виявив, що жертвами згвалтувань були не лише німкені. Постраждали і польські жінки, так само і молоді росіянки, білоруски та українки, яких Вермахт відправив назад до Німеччини на рабську працю. За словами Гросмана, звільнені радянські дівчата досить часто скаржилися йому, що радянські ж солдати їх гвалтують.

Тож зґвалтування радянських жінок і дівчат серйозно підриває спроби Росії виправдати поведінку Червоної армії мотивами помсти за німецьку жорстокість у Радянському Союзі. Таким чином, версія Сюзан Браун-Міллер, про яку я розповідав раніше, виглядає ще більш правдоподібно. Однією з показових історій є історія Еллен Геттс, єврейської дівчини, яка також була зґвалтована радянськими солдатами.

Коли інші німці намагалися пояснити росіянам, що вона єврейка і зазнала переслідувань, вони отримали відповідь «фрау іст фрау».

Незабаром жінки в Берліні навчилися зникати під час таких собі вечірніх годин полювання. Маленьких доньок цілими днями ховали на горищах. Матері виходили на вулицю по воду лише рано вранці, коли радянські солдати спали від вечора. Іноді найбільша небезпека виникала від того, що одна мати видавала схованку інших дівчат у відчайдушних спробах врятувати власну дочку.

Літні берлінці досі пам'ятають крики щоночі. Їх неможливо було не почути, бо всі вікна були вибиті. Оцінкою жертв зґвалтувань, за даними двох головних лікарень Берліна, є цифра у приблизно 100 тисяч жінок. Один німецький лікар дійшов висновку, що з цієї цифри близько 10 тисяч в результаті померли, переважно внаслідок самогубства.

У дослідженні історика Ентоні Бівера стверджується, що загалом щонайменше 2 мільйони німецьких жінок були зґвалтовані. Величезна частина з них, якщо не більшість, зазнали багаторазового зґвалтування. Про такі речі у суспільстві взагалі говорити непросто.

Крім того, у Східній Німеччині вважалося чи не богохульством критикувати радянських героїв, що перемогли фашизм. А у Західній Німеччині вина, яку відчували німці за злочини нацизму, затьмарювала тему страждань цього народу. Але коли у 2008 році в Німеччині вийшов фільм, про який я згадував, з актрисою Ніною Хосс у головній ролі, це стало одкровенням для німців та спонукало багатьох жінок розповісти про те, що з ними сталося.

Серед цих жінок була Інгеборг Буллард. Коли почався радянський наступ на місто, вона сховалася у підвалі свого будинку, як і авторка щоденника «Жінка у Берліні». На вулиці з'явилися танки, всюди лежали тіла російських і німецьких солдатів. Всюди було чутно страхітливий протяжний звук падіння бомб, які місцеве населення називало органами Сталіна. Яюсь раз у перерві між бомбардуваннями Інгеборг вилізла з підвалу і побігла нагору за речами. Там її перестріли двоє росіян.

Один з них змусив її роздягнутися, наставивши пістолет, а інший зґвалтував. А потім вони помінялися місцями.



Тоді Інгеборг не розказала про те, що з нею трапилося. Вона мовчала про це кілька десятиліть, бо говорити про це було занадто важко. За її словами, її мати любила навіть хизуватися тим, що її дочку не зачепили. Інгеборг згадує, що одразу після війни жінкам від 15 до 55 років наказали здати аналіз на венеричні хвороби.

Для того, щоб отримати продуктові картки, потрібна була медична довідка, і у всіх лікарів, які їх видавали, приймальні були повні жінок. У Німеччині того часу аборти були заборонені. Але після війни був короткий проміжок часу, коли жінкам дозволили перервати вагітність.

Кількість народжених в результаті немовлят, яких стали називати російськими дітьми, невідома. Однак більшість зґвалтувань не призводили до вагітності. І багато вагітностей не призводили до пологів жертв.

Багато зі зґвалтованих жінок померли внаслідок внутрішніх травм після жорстокого насильства або через невилікувані захворювання, що передаються статевим шляхом через відсутність ліків або погано зроблених абортів. Багато жінок завершили життя самогубством після зґвалтування, здебільшого через те, що вони не могли впоратися зі своїм травматичним досвідом. Хоча деяких з них змусили батьки через їхнє безчестя.

А інших застрелили їхні чоловіки за згоду на сексуальні стосунки з солдатами-союзниками. Згодом німецькі солдати на вулицях або вдома словесно ображали багатьох німецьких жінок за те, що вони були союзницькими повіями. А багато жінок навіть отримували листи з погрозами.

Крім того, багато дітей померло в післявоєнній Німеччині внаслідок поширеного голоду, дефіциту продуктів і таких хвороб, як тиф та дифтерія. Що стосується соціальних наслідків сексуального насильства, американський історик Норман Наймарк зазначав, що так само як кожна жертва зґвалтувань носила наслідки злочину з собою до кінця свого життя, так і колективне страждання було майже нестерпним. Соціальна психологія жінок і чоловіків у радянській зоні окупації була відзначена злочинном зґвалтування з перших днів окупації та аж до сучасних років.

У 1949 році у Берліні в Трептов парку відкрили пам'ятник воїнам радянської армії, який західні берлінці та жінки воєнного покоління часто називають «Могилою невідомого ґвалтівника» або «Пам'ятником невідомому ґвалтівнику» у відповідь на масові зґвалтування солдатів Червоної армії під час захоплення Берліна.

Після повномасштабного вторгнення Росії в Україну велися дискусії стосовно його знесення, втім безрезультатно. Масові зґвалтування

радянською армією, як я вже згадував, були не лише на території Німеччини.

Схожою була і доля Польщі. Випадки масових зґвалтувань мали місце у великих польських містах, захоплених Червоною армією. У Кракові радянський вступ до міста супроводжувався хвилею зґвалтувань жінок і дівчат та масовими крадіжками особистого майна.

За словами професора Ягелонського університету, хвала би, ця поведінка досягла такого масштабу, що польські комуністи, які були розташовані у місті Радянським Союзом, склали лист протесту самому Сталіну. На головному вокзалі Кракова стріляли в поляків, які намагалися врятувати жертв групового зґвалтування. Польські жінки в Сілезії були об'єктом масових зґвалтувань разом із німецькими, які також проживали там.

Навіть після того, як радянський фронт просунувся набагато далі на захід. У березні 1945 року біля міста Рацибужа 30 жінок, захоплених на лляній фабриці, зачинили в будинку та протягом певного часу гвалтували під загрозою смерті. Жінку, яка дала свідчення поліції, зґвалтувало четверо чоловіків.

Німецьких і польських жінок затримували на вулицях Катовіце, Забже та Хожува і групою гвалтували п'яні солдати. Зазвичай просто неба. За словами американського історика Нормана Наймарка, військовослужбовці Червоної армії не робили різниці за етнічною ознакою між жертвами та окупантами.

В одному з листів стверджувалося, що в місті Ольштин у березні 1945 року практично жодну жінку не оминула насильство з боку радянських гвалтівників, незалежно від віку. Їхній вік варіювався від 9 до 80 років. Іноді серед постраждалих були бабуса, мати та онука.

За словами Єжи Кухановського з Варшавського університету, є докази того, що прогалини в радянських директивах могли сприяти ще більшій кількості зґвалтувань польських жінок солдатами Червоної армії. Оскільки німецькі жінки там були принаймні частково захищені суворими інструкціями щодо поводження з ними під час переміщення, виданих радянським командуванням. Але таких вказівок чи будь-яких наказів щодо поляків не було.

Згідно з дослідженнями Юанни Островської та Марціна Заремби з Польської академії наук, червень 1945 року був найгіршим. До прикладу, 50-річна жертва групового зґвалтування Спінчуа засвідчила, що двоє радянських ветеранів війни, які поверталися з Берліна, сказали їй, що вони три роки воювали за Польщу, тому мають право на всіх польських жінок. За словами Островської та Заремби, польських жінок, вивезених до Німеччини на рабську роботу, масово гвалтували радянські солдати, а також колишні військовополонені.

У травні 1945 року на конференції делегатів різних репатріаційних відомств у кінцевій резолюції зазначалося, що через Старгард і Щецин відбувається масовий рух поляків, які повертаються з примусових робіт у Третньому Рейху. По дорозі поляків часто грабують, а польських жінок гвалтують.

Кількість польських жертв зґвалтувань за ці роки важко точно оцінити. За даними Островської та Заремби, припускається, що кількість суто польських жертв могла сягнути чи навіть перевищити 100 тисяч. Схожі повідомлення згодом, хоч і, можливо, в меншій кількості, надходили з усіх радянських територій Східної Європи, що були знову окуповані радянськими військами. До прикладу, з Латвії та Естонії.

Варто зауважити, що проблема зґвалтувань була не тільки в Червоній армії, а й у всіх військах-союзників. І в американських, і в британських, і у французьких арміях.

Втім, масштаби таких злочинів були суттєво меншими. Зокрема, в американській армії за факт такого злочину карали розстрілом. Було зафіксовано чимало інцидентів такого покарання на території Франції та Англії. Втім, не в Німеччині.

Щодо британських військ, то там набагато поширенішою була проблема дезертирства. З гвалтівниками у них було все доволі просто. Зловили, посадили і ізолювали від суспільства. А впоратися з групами дезертирів, часто озброєних, було не так просто. Французькі війська, які також брали участь у вторгненні в Німеччину, отримали свою зону окупації.

Пері Бідінскомп цитує оригінальні оцінки опитування, згідно з якими французи, наприклад, скоїли приблизно півтори тисячі зґвалтувань. Втім, за словами Нормана Наймарка, здебільшого це були випадки зґвалтувань французькими марокканськими військами, поведінка яких була аналогічною поведінці радянських військ. Німецькі академічні історики стверджують, що лише Франція підтримувала дітей своєї окупаційної армії в результаті масового зґвалтування німецьких жінок.

Однак у чотирьох окупованих зонах багато дітей німецьких матерів ігнорувалися все життя. Діти французьких військ вважалися громадянами Франції. Щонайменше півтори тисячі дітей у Франції та її колоніях були віддані на усиновлення.

Чи уникали злочини червоноармійців радянських жінок? Відповідь на це питання може дати наступна історія.

***«Девушка молодая говорит: "Лейтенант, я на гражданке была связисткой, я москвичка, я хочу воевать, помоги мне устроиться." Я говорю: "Ради Бога, садись на телегу." Завожу ее и представляю: вот, связистка профессиональная, хочет воевать.»***

***Я ложусь спать. Утром, я не знаю, куда она делась. Захожу к начальнику связи, а она одевается, встает с его постели. Значит, он был с ней. И в это время ее хватает начальник штаба: "Теперь со мной, ко мне."***

***И мне объясняет кто-то, что теперь с особым отделом, с кем-то. Пока она со всеми не переспит, ничего у нее не выйдет. Все по очереди передавали из рук в руки.»***

Як я вже згадував, радянська та потім і російська пропаганди масово та абсолютно намагалися прихувати та воювати та заборонити будь-які розмови чи згадки на цю тему.

Основними контраргументами таких злочинів було те, що це були або німецькі війська, переодягнуті в радянські, про що у свій час часто писала радянська пропаганда, або те, що німецькі, польські та інші жінки добровільно та з великою радістю віддавалися «освободителям», або ж, звісно, стандартне «вы все врете», чи «это фейк».

І це, до речі, продовжується і досі. Час від часу на цю тему створюються пропагандистські матеріали, щоб спростовувати так званий міф про масові зґвалтування Червоної Армії. До прикладу, як ось це.

***«Существует множество свидетельств того, что после оккупации советскими войсками того или иного населенного пункта к штабам приходили представительницы делегаций немок, согласных удовлетворять любовные потребности русских солдат и офицеров. Общее впечатление от европейских женщин, сложившееся у советских военнослужащих: холеные и нарядные, доступные, корыстные, распущенные либо трусливо-покорные.»***

Попри те, що в останні десятиліття ця тема почала звучати голосніше, матеріали радянських військових трибуналів та багато інших документів залишаються закритими. Водночас декілька років тому Державна Дума Росії схвалила закон про посягання на історичну пам'ять, згідно з яким кожному, хто принижує внесок СРСР у перемогу над фашизмом, можуть присудити грошовий штраф і до п'яти років позбавлення волі.

Чому про це варто знати та говорити сьогодні? Тому що, як-то кажуть, історія любить повторюватись.

Зі схожою ситуацією зустрілася наша країна, коли почалось повномасштабне вторгнення Росії. Сексуальне насильство росіян в Україні набуло масових форм і відбувалося у всіх місцевостях, де ступила нога російського солдата. Постраждалими є і жінки, і чоловіки різного віку, в тому числі похилого, а також і діти.

Насильство було жорстоким і бруталним, супроводжувалося вбивством і каліченням жертв та їхніх рідних, які намагалися їх захистити. У багатьох випадках воно було публічним, бо ж відбувалося на очах близьких, сусідів чи інших жертв. Бо саме за таких умов сексуальне насильство завдає невимовних страждань не лише безпосереднім потерпілим, а й усім очевидцям, які змушені безпомічно спостерігати і жити далі з відчуттям провини.

Сексуальне насильство під час російської агресії в Україні стало засобом терору, деморалізації та упокорення місцевого населення. Інструментом покарання і помсти щодо українок та українців, від яких очікували теплої прийоми з хлібом і сіллю, а не спротиву.

З цього ми можемо зробити декілька основних висновків.

Якщо один випадок злочину залишається безкарним та забутим, як у випадку масових зґвалтувань Червоною армією німецьких і не тільки жінок, то обов'язково знайдуться ті, які в майбутньому захочуть його повторити.

Тож чи варто дивуватися звірячій жорстокості російських солдатів в українських містах? Це незасвоєний урок історії, непокараний злочин, який породжує нову хвилю жорстокості та звірств. Якщо минулого разу суспільство не засудило акти насильства, не оприлюднило і не знайшло виправдання злочинам, формула «можемо повторити» стала дієвою і практично універсальною.

До того ж, звірства росіян не те, що якимось караються, чи ведуться якісь дії щодо їх запобігання. Їх просто не визнають на всіх рівнях та у найширших колах російського суспільства. Ба більше, їм знаходять усілякі виправдання.

Тому з нашої сторони зараз важливою є робота стосовно фіксації таких випадків та докладання усіх зусиль, щоб такі злочини не забулись, не потонули в сторінках історії, а злочинці, які скоювали такі речі, були притягнуті до відповідальності. Це як мінімум дозволить створити один із запобіжників того, що такі масові звірства не будуть знову повторені в майбутньому.

І на цьому буду завершувати сьогоднішній випуск.

Якщо він був вам цікавий, не забудьте поставити вподобайку, написати коментар та поширити це відео. Це допоможе іншим людям, яким також може бути цікавою ця тема, це відео побачити. А також якщо ви ще не підписались на мій канал, обов'язково це зробіть. Вам не важко, а мені приємно.

А поки це все, до нових зустрічей на просторах Ютубу.

**Засновано на реальних подіях <https://www.youtube.com/@znrp>**  
**Transkribiert von [TurboScribe.ai](#)**